

Hugleiðingar yvir eina avrokning

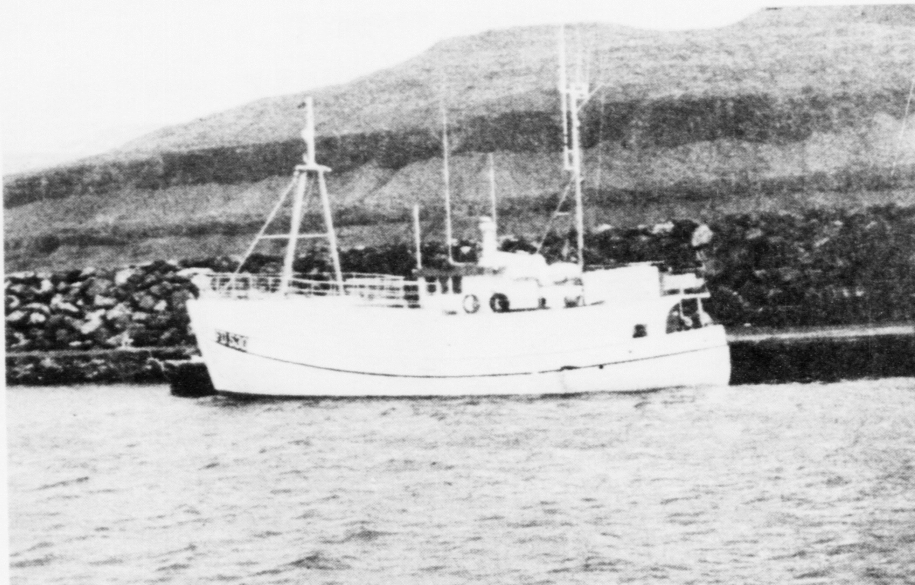
Eftir trettan ár í almenn-um starvi kundi verið hugaligt aftur at sloppið ein túr til skips. Ein hevði lyndi at minnst tær goðu lóturnar. Hevði líkasum gloymt, at ikki var bara alt stuttleiki kortini. Ungur var ein eisini. Hevði ikki nógv at hugsa um, og tók kanska tað mesta sum eitt upplivsi. So hvi ikki royna aftur í summarfríðini?

Jú, ein kennir onkran, sum varðar av onkrum skipi, sum skal á snelluveiðu undir Íslandi. Kanska ein møguleiki er? Jú, tað kundi nokk bera til. Tað er ofta soleiðis, at hesir smáu snellubátarnir rógva út undir Føroyum um veturin, og hava tá ikki so nógv fólk, sum um summarið. So tá tað nú var fyrsti túrur, vóru teir ikki fullmannaðir.

Gjort varð klárt, og siðani farið til Vestmanna at taka is. Hetta var ein rættiliga illfýsnað dag við nógvum vindi av útsýningi, so ikki var serliga hugaligt at byrja túr eftir so langa tíð í slíkum líkindum. Tað var líkasum at romantikkurin var við at kámost eitt sindur, tá farið varð norður um Slættanes, og rættiligt liv kom í undirlendið. Men her var ikki at venda aftur, og tá ein jú satt at siga hevði væntað eitt sindur av uppgangi, var eittans at gera. Fåa sær okkurt etandi við hondina og nógvar plastikkposar at spýggja í.

Ikki er tað serliga hugaligt at vera ringur av sjóverki, tá ein skal liva av sjónum. Royndi alla tíðina at ugga meg við, at eg slapp skjótt í land aftur, so var hetta av. Eisini plagdi tað at vera so, at tá komið var til fiskiskap, varð annað at hugsa um enn slíkt. Men tá ein so fekk varhugan av ikki at vera einsamallur umborð við hesi pláguni, tá tykti mær hjartaliga synd í teimum monnum, sum túr eftir tær noyðast avstað aftur fyri at liva, og hvørja ferð fáa sjóverk, tá farið verður.

Á ferðini verður ymiskt at gera kortini, sum kann stytta um stundir. Nú er tað soleiðis, at snellubátarnir seinnu árin hava roynt rættiliga fitt vesturi í skerðgarðinum suður úr Reykjanesi. Har er ringur botnur, og gongur nógvar reiðskapur, so best var at rigga seg væl til og hava nógvar dergur niðurfyri. Hetta verður vanligar gjørt á ferðini yvir, men landkrabbin er so fyrrvar-

Áðrenn farið verður.

in, at hann hevur gjørt hetta heima, áðrenn hann fór. Før nú sjóverkurin at taka ræðið, kom nokk ikki so nóg burtur úr at gera dergur.

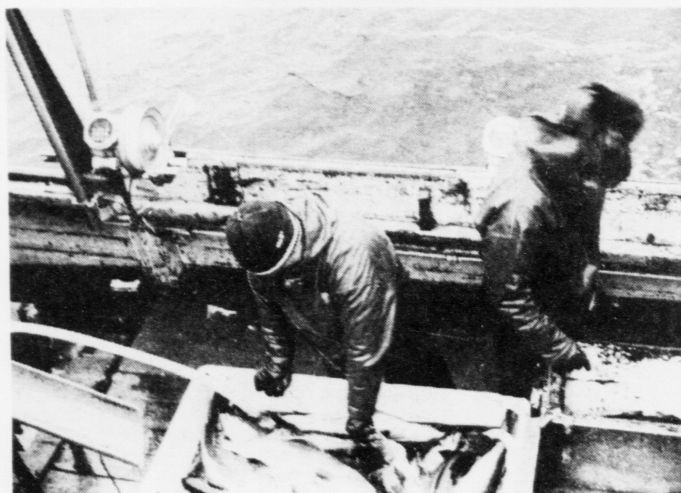
At nýtiðin, hóast ymisk enn vantar, hevur nomið við eisini hesi smærri fiskiferðini, fekt at siggja. Hesaferð var ikki neyðugt at stýra á ferðini. Tað ger sjálfstýrarin. Onkur helt fyri, at um ein bert dugdi at passa teldur, so var ikki neyðugt við navigation. Og nakað kann vera um tað. Sjálvt hesin titli dollur hevur brúna so at siga fulla av hesum tólum. Tú sigur einum tóli hvar tú ert, og hvaðar tú ætlar tær, og so sigur hetta frá allan vegin, hvussu langt tú hevur siglt, hvussu skjótt tú siglir, hvussu langt er eftir, o.s.fr. Áðrastaðni standa tvey tól, har

Kosin er sett.

tú snarar ein knött, og so veist tú longd og breidd við tað sama. Ogvuliga skilagott í hesum tíðum, tá solin er burtur tvær ferðir um árið, eitt halvt ár í senn. Og snellurnar eru so sanniliga eisini teldustýrdar, so bert nýtist at taka inn og krøkja av. Hetta átti at komið útflutningi okkara til goðar. Nú er ongandi neyðugt at hava fisk liggjandi óviðgjordan á dekkinum longur. Meðan snellan arbeidir, kann fiskurin víðgerast og koyrast niður alla tíðina. Tað má so avgjort bert vera ein fyrimunur.

Aja, vit koma so til Íslands. Í sama vanaðrinum, vit høvdu í Føroyum, verður kastað í Meðallandsbuktini. Fiskiskapurin er smáligur, og lagið ikki nakað serligt. Lurtað verður eftir øðrum bátum. Tosað verður millum bátarnar. Og so frættist út á dagin, at í Skerðgarðinum hava bátarnir borið við. At kastað varð har eysturi, og ikki farið vestur beinanvegin, komst av, at líkindi at sigla vóru so vanalig. Nú varð so kortini farið. Farið varð av Vestmanna tuskvöld, og ikki var komið á fiskileið í Skerðgarðinum fyrr enn friggjakvöld. So nú skuldi rættiliga fiskast fyri at bjarga turinum. Men ikki gongur altíð sum ætlað. Sama lort veðrið var enn, og móti kveldi gjordi ein skvampur av við motorin, ið rak snellurnar, so hann varð ónýti-

Fiskurin verður vaskaður.

ligur. Hetta bar ikki til, so avgjort varð at fara inn á Keflavík og so fáa smiðju-mann úr Reykjavík at umvæla skaðan. Komu á Keflavík tíðliga leygmorgun, har maðurin stóð fyri okkum, fann brekið, og fór aftur til Reykjavíkar. Siðani sást hann ikki aftur fyrr enn mánadag seinnapart.

Sum vera man, var hyrurin ikki tann besti. Nakrir fiskar vóru í latini, og teimum fóru vit at koma í neyð av seinni, tí nú fór túrurin at gerast so langur, at ikki var hugsandi at fiska uppi, og náa heim at landa til tíðina, sum ásett er í lógini um túralongd. Avrátt varð at leggja fiskin upp í Keflavík og selja hann á uppboðssølu har. Hetta gekk eftir umstøðunum væl. Eftir okkara metum var prisurin hampilgur, meðan íslendingar mettu tað at vera «helvitis góð søla», sum uppboðshaldarin tók til. Ahugin fyri fiskinum hjá «færinginum» var stórur, og tá rætt skal vera rætt, so var tann fiskurin avgjort ikki verri enn restin, sum var á marknaðinum.

So var hetta, at vera á fiskaupboði í Íslandi, eisini roynt. Um tað so er nakað, vit skulu fara yvir til, verða aðrir at avgera.

Tá ein hevur verið umborð á einum so litlum bati í eina viku, er kortini ymiskt, ein saknar. Hóast alla goða útgæð á brúnni, eru saniteru víðurskiftini ikki tær allarbestu. Gott var tí at sleppa ein túr í «Sundhøllina» og rættiliga fáa bloytt kroppa-skinnið aftur. Kenni einki meniskja í Keflavík, men hevði tosað eina løtu við tollaran, sum kom umborð tá vit komu. Og tá eg kom inn í skiftingarrúmið í svimjihöllini, var hesin sami tollari einasti maður, sum inni var. So vit fingur eitt lítið eyka prát.

Siggi í blóðunum her heima um dagarnar, at oljunýtsla okkara er nóg vaksni. Vit nýta jú millum annað olju til at hita okkara svimjihallar við. Hetta er ikki neyðugt í Íslandi. Kanska er tað tí, at teimum ikki nýtist at hugsa so nóg um teir dýru droparnar, at teir hava so heitt vatn. Hóast eg havi roynt hetta fyrr, so var eg kortini ov bráðræsin, tveitti meg í hýlin, og mundi verið kókaður. Tá farið varð varligari fram, var tó skjótt at venja seg við tað heita vatnið, sum tó ikki var heitari, enn ein mangandi hevur undir brúnsni heima.